14e JAARGANG No. 9 SEPTEMBER 1933

Abonnementsprijs f 1.25 Gironummer: Wittem 112233

Deze maand zullen in Wittem's Heiligdom de gewone, vaste novenen beginnen op 2 en 16 September.
H. Mis voor de Noveen-intenties op 10 en 24 September.

Maria's Geboorte.

(8 September)

Morgensterre, bid voor ons

Wat komt gij zacht door 't wolkfloers boven,
O Morgensterre! Blijde groet
U 't duistere aardrijk, dat verlangend
Steeds ziet uw rijzen te gemoet.

Doch 'k ken een schooner morgensterre;
Zij rees voor eeuwen op deez' dag,
Waarnaar, zoolang, zoolang het menschdom
Met vuur'ge bede en hope uitzag.

Gij zijt die Sterre, gij, Maria,
In nacht voor 't aardrijk opgegaan,
Gij kondigdet de komst des Redders,
Het naadrend uur des daagraads aan.

Rijs voor den zondaar, die in 't duister
Steeds verder dwaalt van zijnen Heer:
Hij ziet uw licht en vindt dra blijde
Het pad van Gode's liefde weer.

Gegroet dan, schoone Morgensterre;
Wijk nimmer van des hemels boog,
Tot wij voor eeuwig u aanschouwen
Met van verrukking stralend oog.

Sint Gerardus, Redder der Zondaars.

DE H. Gerardus Majella, de nederige kloosterbroeder, is een der wonderdoeners als de H. Antonius van Padua en de kleine H. Theresia, tot wie het katholieke volk in allen nood, met het grootste vertrouwen zijn toevlucht neemt. Door zijn voorspraak vinden de werkeloozen arbeid, de zieken gezondheid, de hongerigen brood, de onbemiddelden het noodige geld ter betaling hunner schulden. Hij bluscht de vlammen, vermenigvuldigt de spijzen, zuivert de velden van muizen en sprinkhanen, die den geheelen oogst dreigen te vernielen, bekomt gunstig weder, regen of droogte gelijk zijn vereerders hem vertrouwvol vragen . . . hoeveel kinderen hebben aan hem de genade van het H. Doopsel en den hemel te danken !

Want helpt de goede broeder Gerardus in alle aangelegedheden van tijdelijken en geestelijken aard ; bij voorkeur verleent hij zijn machtigen bijstand, waar zielen te redden zijn. Een zielenjager was de trouwe volgeling van den allerijverigsten kerkleeraar, St. Alphonsus Maria tijdens zijn leven, een zielenredder is hij ook thans.

Wij willen ter verlevendiging van het vertrouwen onzer lezers een bekeering mededeelen, welke de Heilige Broeder door zijn voorspraak heeft bewerkt, en de Priester die er in betrokken is geweest, zelf heeft verhaald. Deze schrijft uit Castellamare in „Il Beato Gerardo", uitgegeven door de bewakers van het graf des Heiligen te Caposele als volgt :

Sedert eenige maanden werd in de kapel *del Soccorso* gemeenschappelijk voor het beeld van den H. Gerardus gebeden voor de bekeering van een vrijmetselaar, die als geleerde en talentvol schrijver in hooge eere stond ; hij was opgeklommen tot de hoogste graden der vrijmetselarij en verkeerde thans in stervensgevaar. Met aandrang smeekten velen den H. Gerardus en baden tevens in alle kerken der stad Castellamare en in het heiligdom van O. L. Vrouw van den Rozenkrans te Pompeji voor de bekeering des ongelukkigen.

Reeds waren verscheiden paters aan zijn ziekbed gekomen, hadden hem aangespoord zijn lidmaatschap af te zweren en een goede biecht te spreken ; zijn vriend commandant Battololongo,

kwam opzettelijk van Pompeji om hem tot bekeering op te wekken, alles vruchteloos! Ik, die dacht dat deze bekeering aan den H. Broeder zou zijn voorbehouden, had een prentje van St. Gerardus onder het hoofdkussen doen leggen; op mijn aanraden liet zijne echtgenoote zich en de geheele familie in de broederschap van Sint Gerardus opnemen en besloot eindelijk ook haar man als lid te doen inschrijven.

Op Zaterdag, den 27sten Januari, zond ik aan den Rector van Caposele de namen van de nieuw ingeschreven leden, waaronder ook dien van den versteenden vrijmetselaar. Volgens mijn berekening moest de brief den 28sten des avonds ter bestemming komen, op het graf van den grooten Wonderdoener. Welnu, dien avond op dat zelfde uur vraagt de zieke plotseling om een priester, spreekt onder een vloed van tranen zijne biecht en zweert de dwaling af. Den volgenden dag ontvangt hij, badend in tranen van allerzoetste vertroosting, tot groote verwondering der geheele stad, de H. Communie. Daarmede niet tevreden, zendt hij zijn diploma's, boeken en zegels der secte benevens alle andere teekenen zijner waardigheid naar den Bisschop, die deze bewijzen van oprechte bekeering den Paus overhandigt. Dan uit de zieke als zijn allervurigsten wensch, den pauselijken zegen te mogen ontvangen.

Het valt niet de twijfelen, dat de openbare gebeden tot de Allerheiligste Maagd, vooral in het heiligdom van Pompeji, de wondervolle bekeering van God hebben verworven; maar mag men er ook geen zegepraal in zien van den H. Broeder, wijl ze geschiedde juist op het uur, dat de naam aankwam op diens graf? Toen de zieke zelf dit vernam, zeide hij glimlachend: „Ook de H. Gerardus heeft de hand aan de roeispaan geslagen en met O. L. Vrouw het bootje in de haven der zaligheid gestuurd".

Om nog duidelijker de oprechtheid dier bekeering te doen kennen, zij hier bijgevoegd, dat de zieke plechtig de H. Teerspijze heeft willen ontvangen, dat hij gedurende zijn lange ziekte nog herhaaldelijk gebiecht en gecommuniceerd heeft, en altijd een medaille van den Heilige om den hals wilde dragen. En toen eindelijk het uur van sterven sloeg, had de gelukkige bekeerling in de eene hand het kruisbeeld van zijn Verlosser, in de andere den Rozenkrans en de medaille van zijn beschermer, en ging opgebeurd en vertrouwvol den dood tegemoet.

Angelo Bonifacio, — aldus was zijn naam, — had in de loge de voorname titels van Groot-Oosten no. 32, van eerbiedwaardig en groot redenaar.

Bid, lezer of lezeres, daarom met groot vertrouwen tot St. Gerardus, bijzonder, wanneer ook gij de genade van bekeering voor een groot zondaar wenscht te bekomen.

Leer om Leer.

DAAR was wel moeilijk een gelukkiger mensch op de wereld te vinden, dan de Pastoor van N. Hij was een ijverig priester, had een brave parochie en allen, de mannen zoowel als de vrouwen, allen, jong en oud, stelden in hem het volste vertrouwen. Zijn biechtstoel was dan ook, des Zaterdags en op den vooravond van alle voorname feestdagen, als belegerd. Geen grooter geluk kon hij smaken, dan wanneer hij des Zondags en op de hoogere feestdagen aan zoo wat al zijn parochianen de H. Communie mocht uitdeelen.

Toch was ook zijn geluk niet volmaakt; onder die lange rijen van geloovigen ontbrak er steeds een, die maar altijd weigerde tot de H.H. Sacramenten te naderen.

Niet dat de kleermaker, Jan Baptist, — want zoo heette de man, — nu juist zoo'n slecht mensch was; neen, maar die vervloekte drank zat er weer tusschen en was de eigenlijke oorzaak, dat hij zijn plichten verwaarloosde.

Onvermoeid werkte hij steeds door, de geheele week lang, maar was het Zaterdagavond geworden, dan was het of een ijlkoorts hem aangreep. Naald en draad brandden hem in de vingers, hij kende geen rust meer op zijn snijtafel; plotseling stond hij op, wierp zijn werk neer in een hoek en ijlde voort naar de kroeg. Daar joeg hij het eene glas na het andere naar binnen en was voor Maandagmorgen thuis niet meer te zien. Kwam hij dan eindelijk weer, dan was al zijn weekgeld natuurlijk op en moest zijn arme vrouw het weer ontgelden. Deze was dan ook al dikwijls

naar den goeden Pastoor gegaan, om ten minste troost en geduld in haar lijden te putten.

„Ging hij maar eens tot de H.H. Sacramenten" zeide zij dan dikwijls, „en propeerde hij weer zijn christelijke plichten te vervullen, dan zou hij wel spoedig die slechte gewoonte hebben afgeleerd. En dan, mijnheer Pastoor, zoudt u zien, dat wij het gelukkigste huishouden hadden van heel het dorp. Want ten slotte, hij is toch in den grond van zijn hart een beste man en in zijn vak hoeft hij voor niemand onder te doen."

De Pastoor wist dat alles natuurlijk maar al te goed, en hij had dan ook al dikwijls genoeg onder een of ander voorwendsel den man aan huis bezocht. Steeds wist hij dan het gesprek behendig te brengen op een of ander kerkelijk feest, dat pas gevierd was, en op de christelijke plichten, die hij reeds zoo lang had verzuimd.

„Maar Jan," zeide de Pastoor eens, dat is toch treurig; als ik zoo mijn kerk eens rondkijk op Zon- en feestdagen, kan ik u maar nooit aantreffen. Hoe ik ook kijk of niet, gij schittert altijd door afwezigheid. Denk toch eens, wat dit zeggen wil; gij zijt de eenige in het heele dorp, die zijn kerkelijke plichten niet vervult. 't Is toch jammer van zoo'n knap werkman als gij zijt."

Jan Baptist wreef zich eens achter zijn ooren en antwoordde zichtbaar verlegen: „Ja, ik kan nu juist niet zeggen, dat ge ongelijk hebt, mijnheer Pastoor. Maar wat zal ik zeggen? Ik ben nu eenmaal zoo'n verstokte zondaar. Maar komaan! Om alles eens goed te maken, het volgend jaar Paschen zult ge er mij bij zien. De tijd is nog wel wat lang, doch de zaak is dan ook wel gewichtig genoeg, om er zich eens goed op voor te bereiden."

„Maar" hernam de Pastoor, „als die zaak zoo gewichtig is, zooals gij met recht zegt, dan begrijp ik niet, waarom gij ze tot komend jaar Paschen uitstelt. Doch enfin, — als ge mij belooft, dat ge dan tenminste tot de H.H. Sacramenten zult naderen, ben ik voor het oogenblik tevreden."

„Dit beloof ik u," zei Jan Baptist, „op mijn woord van eer."

De Pastoor ging tevreden heen.

Paschen brak eindelijk aan, maar wie er ook verscheen, Jan Baptist was niet te zien.

De Pastoor ging hem eens opzoeken en maakte er hem een ernstig verwijt van.

„'t Is waar," antwoordde Jan, „'t is alweer mis geweest. Maar Paschen is nu voorbij; ik zal maar wachten tot het volgend jaar, doch dan ook zeker."

Zoo verliepen verscheidene jaren. Iederen Zaterdag was onze kleermaker weer trouw te vinden in de herberg en verscheen niet op zijn post voor Maandagmorgen. Iedere week ook had zijn goede vrouw weer geducht van hem te lijden en van Paschen houden en andere christelijke plichten kwam natuurlijk niets.

Dat kon toch zoo niet langer blijven; de goede Pastoor zon daarom op een middel, om er voor goed een einde aan te maken.

„Wacht eens," zeide hij op zekeren dag, „ik zal hem wel krijgen." En hij begaf zich op weg naar het huis van Jan Baptist. Het was juist tegen het einde van December, in het begin der week. Jan was naar gewoonte ijverig in de weer, want de ongelukkige Zaterdag was nog ver af, toen hij opeens den waardigen Pastoor zag binnenkomen.

„Zoo Jan," zegt deze, „raad nu eens, waarom ik hier kom."

„Mijnheer Pastoor, ik geloof, dat ik het wel kan raden," antwoordt Jan; 't is natuurlijk alweer om mijn Paschen te doen. Maar dezen keer, ik beloof het u, zal ik mijn woord houden. Denk eens, we zijn nog pas in December."

„Dat is waar," hernam de Pastoor; „van nu tot Paschen hebt ge nog tijd voor u; doch daar kom ik nu niet om.... Ik zou graag een nieuwen toog hebben en dien moest ge me nu eens maken en daarom moest ge me nu eens de maat nemen."

Meer was er niet noodig om Jan aanstonds aan het werk te zetten. Hij neemt zijn meter ter hand en begint zorgvuldig de maat op te nemen, doch niet zonder eenige vrees, want het is de eerste maal, dat hij zoo'n opdracht krijgt.

„'t Moet een sterke en een goede toog zijn," zei de Pastoor; daarom moet ge laken nemen van de beste kwaliteit. Hij moet mij even gemakkelijk zitten als deze."

„Wees maar gerust, mijnheer Pastoor", antwoordt Jan; „ik zal er wel voor zorgen; u weet, dat men op mij kan rekenen."

„Nu het staat aan u dit te bewijzen, later zullen we wel eens afrekenen.... Voor het oogenblik ben ik niet goed bij kas, maar met Paschen zal ik u wel betalen."

„Best, best", antwoordt de kleermaker al glimlachend. „Ik weet

ook, waar ik me aan te houden heb. Met den eersten Januari zult u den nieuwen toog hebben...."

De tijd ging spoedig voorbij en Paschen stond al voor de deur; onze kleermaker zat op heete kolen.

„Mijnheer Pastoor zal nu wel spoedig komen betalen", dacht hij. „Laat eens zien, nog één keer een preek aanhooren en dan...."

Maar hij vergiste zich, Paschen brak aan, maar mijnheer Pastoor verscheen niet om zijn schuld te vereffenen.

Onze kleermaker wilde natuurlijk, gelijk gewoonlijk, gaarne zijn geld hebben en hij had het ook werkelijk noodig. Daar zat dus niets anders op dan eens naar de pastorie te stappen; doch dit stond hem niet erg aan!.... maar toch, daar zat niets anders op....

Hij wachtte nog tot Zondag, Beloken-Paschen; daags daarna trok hij de stoute schoenen aan; hij pakte al zijn courage bij elkaar en begaf zich naar de pastorie.

De goede Pastoor kwam hem al tegemoet, zoodra hij hem zag, en ontving hem allerhartelijkst.

„Wel beste vriend, hoe maakt ge het? was zijn eerste woord. „Zoo zelden heb ik het geluk u hier te ontvangen; kom eens binnen en rust eens wat uit."

„O mijnheer Pastoor," antwoordde Jan Baptist, terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd wischte; „u is wezenlijk al te goed. Maar ziet u, ik was eigenlijk gekomen...."

„Maar zeg me eerst eens," onderbrak hem de Pastoor, „hoe maakt het uw vrouw?"

„O niet slecht, dank u. Maar de zaken willen maar niet goed gaan. Daarom kwam ik...."

„Het begint al warmer te worden," ging de Pastoor voort. „Wacht, ik zal het venster eens dicht doen. Gij zijt bezweet en ik zou niet gaarne hebben, dat ge hier een kou pakt."

„O, doe u geen moeite, ik kan nogal tegen de kou. Maar ik kwam u verzoeken...."

„Laat mij maar begaan; in dezen tijd van het jaar moet men oppassen voor den tocht. Daar zijn er in de parochie toch al zooveel, die een kou gevat hebben."

„Ja, daar heb ik ook van gehoord, mijnheer Pastoor.... Maar ik kwam eigenlijk om u eens te vragen.... om mijn geld."

„Uw geld? welk geld?

„Wel het geld voor dien toog, welken ik in December voor u gemaakt heb, en welken U mij met Paschen zou betalen.”

„O ja, dat is waar ook. En daarvoor kwaamt ge hier? Maar beste vriend, ge had eerder moeten komen!.... Paschen is al lang voorbij.... We zullen die zaak het volgend jaar op denzelfden datum wel vereffenen.”

De kleermaker stond verbluft; hij zette groote oogen op en kon zijn ooren bijna niet gelooven: had hij het wel goed verstaan?....

„Ik herhaal het” hernam de Pastoor met nadruk, „Paschen is weer voorbij en van nu tot het volgend jaar hebben wij nog den tijd voor ons.”

„Maar mijnheer Pastoor,” wierp Jan Baptist op, niet weinig ontHutst. „Wie belooft moet ook zijn woord houden. Belofte maakt schuld, zegt het spreekwoord, en of Paschen voorbij is of niet, het is altijd tijd zijn plichten te vervullen!”

„A la bonne heure!” riep de Pastoor uit; dat is nog eens verstandig gesproken!” En meteen hem ernstiger aanziende, ging hij voort: „En gij dan, mijn vriend, gij hebt op den dag van uw doopsel door den mond van Peter en meter beloofd, dat gij uw christelijke plichten zoudt vervullen; gij hebt die belofte zelf herhaald op den schoonsten dag uws levens, op den dag uwer eerste H. Communie. Gij hebt het mij later zelf zoo dikwijls beloofd. En wat is er van al die beloften gekomen? Jaren achtereen hebt ge mij maar trachten te paaien met mooie woorden en anders niet. En nu wilt ge, dat ik trouwer zal zijn tegenover u dan gij het geweest zijt ten opzichte van den goeden God. Het spijt mij wel, maar gij kunt het mij niet kwalijk nemen, dat ik u hierin navolg; ik vind die gedragslijn ook veel gemakkelijker.”

Jan Baptist begreep zeer goed, dat de Pastoor hem voor geen cent te kort zou doen, maar hij gevoelde maar al te wel de kracht en de juistheid van deze redeneering. Hij zette zoo goed en zoo kwaad het ging een goed gezicht, nam zijn hoed, groette beleefd en ging heen.

* * *

Zeven jaar later zien wij den Pastoor weer terug, thans te midden van zijn kerkmeesters, die hij gewoonlijk een paar keer

in het jaar laat komen. Jan Baptist is niet meer die drinker van voorheen ; in de heele parochie is er niemand zoo ijverig en voorbeeldig als hij ; zijn vrouw kent haar geluk niet meer ; met de matigheid en spaarzaamheid is welvaart en voorspoed in het gezin teruggekeerd. Nog niet lang geleden is Jan dan ook tot kerkmeester benoemd.

„Wat heeft de laatste H. Missie toch een goed aan de parochie gedaan," zegt de Pastoor ; de meesten gaan zelfs meermalen in de maand tot de H.H. Sacramenten."

„Ja Pastoor," zegt onze Jan Baptist ; „dat moet wel mirakel veel zegen aan de parochie geven, ik heb het bij mezelf ondervonden ; sedert ik met de Missie het voornemen gemaakt heb, meermalen tot de H.H. Sacramenten te naderen, ben ik een geheel ander mensch geworden."

„Toen eerst?" vroeg de Pastoor lachend.

„Toen voor goed," hernam Jan Baptist, „maar wanneer ik begonnen ben, weet u nog wel. Ik zal het tenminste nooit vergeten. Dat was toen ik u om het geld van den toog kwam vragen."

Een genezing van Lourdes voor de burgerlijke rechtbank.

WANNEER er op wonderbare genezingen en dergelijke zichtbare ingrijpingen van een Hooger Wezen in de gewone natuurlijke orde een beroep wordt gedaan om het bestaan van God te bewijzen, dan antwoorden de ongeloovigen, die ziende blind willen blijven : „Toon ons een genezing, die officiëel bewezen is, die door mannen van gezag is vastgesteld, en wij zullen gelooven."

Ziehier zulk een genezing. Zij werd door den bekenden schrijver van het zeer wetenschappelijk werk : „Histoire critique de Lourdes : Critische Geschiedenis van Lourdes" medegedeeld in „La Croix." Het is die van een Pelgrim naar Lourdes, Alphonse Alliaume geheeten en acht-en-twintig jaar oud.

Op den 20sten Mei 1907 als knecht in dienst te Falaise, leidde hij een stier naar de wei. Het beest volgde hem aan een halster, toen het op de plaats voor het huis plotseling een aanval van woede kreeg.

Het woedende dier wierp zich op zijn geleider, gaf hem een hevigen stoot op het hoofd, waardoor de ongelukkige tegen den grond werd geworpen.

Voordat Alliaume tijd had om zich van den grond op te heffen, wierp de stier zich opnieuw op hem, rolde hem een paar meters ver over den grond, greep hem vervolgens in den buik, slingerde hem door de lucht en wierp hem over zijn kop, zoodat de ongelukkige als een bal tegen den grond werd gesmakt en hem de ingewanden uit het lijf hingen. Zonder twijfel wilde het woeste dier zich andermaal naar zijn slachtoffer keeren, toen de ongelukkige nog de tegenwoordigheid van geest had om zijn hond aan te roepen: „Rapide, pak hem!"

De trouwe hond sprong den stier onmiddellijk naar de keel.

Door dezen wilden aanval liet de stier zich afleiden en vergat voor een oogenblik zijn geleider. Met een zeldzame koelbloedigheid verzamelde de ongelukkige zijn ingewanden, die ter lengte van anderhalven meter uit den buik hingen, en vluchtte het huis binnen.

Een geneesheer inderhaast ontboden, wikkelde de ingewanden in een servet en liet den armen Alliaume naar het gasthuis vervoeren.

Een jaar later beval de burgelijke rechtbank van Falaise, een onderzoek in te stellen naar het ongeval en zijn gevolgen. Alliaume had n.l. een eisch tot schadeloosstelling tegen zijn patroon ingediend en een verklaring van den geneesheer omtrent den ernst van zijn toestand voorgelegd. De rechters wilden, hoe gezagvol hun deze getuigenis ook voor kwam, zich toch niet aan deze alleen houden. Er werd dus aan drie andere doctoren, Chanteux, Lexa en Brière een onderzoek opgedragen. Deze legden den 29sten Juli de verklaring hunner bevindingen over. Zij getuigen daarin dat ten gevolge van een verwonding van den schouderblad-wervel drie vingers van de rechterhand binnenwaarts waren gebogen, terwijl een gedeelte van den arm was verlamd. Dit letsel dagteekende van den dag van het ongeval, en werd voor „ongeneeslijk" verklaard. Hun verslag verklaart nog, dat er volstrekte gevoelloosheid bestond in de spieren aan de buitenzijde van den bovenarm en den

voorarm en in de schouderspieren; bij de geringste beweging der rechterhand ontstond er echter hevige pijn in de hand; zij achtten de kwaal beslist ongeneeslijk. Een getuignis, afgegeven door Dr. Lebarbier, bevestigde en bekrachtigde deze officieele verklaring.

Verder bevond zich in den onderbuik een pijnlijke gezwelachtige streek, waar in het midden een litteeken was zoo groot ongeveer als een tweefranc-stuk, in het middenpunt een etterende wonde, welke voortdurend droeg. Het inwendige was al niet beter gesteld dan het uitwendige. Alliaume moest voortdurend braken, had volstrekt geen eetlust en een zeer slechte spijsvertering, zoodat hij zich slechts kon voeden met melk en geklutste eieren. Zijn lichaamszwaarte was in één jaar van 75 tot 52 kilo afgenomen.

Na veertien maanden den toestand te hebben aangezien, veroordeelde de rechtbank van Falaise Alliaumes voormaligen patroon tot het uitbetalen van 7000 fr. schadevergoeding.

Twintig dagen na deze uitspraak vertrok Alliaume naar Lourdes met de nationale bedevaart. Te Mains wilde hij probeeren een beschuit te gebruiken; de beschuit wilde niet verteren en de man werd door zulke hevige pijnen overvallen, dat er 's nachts een verpleegster bij hem moest waken.

Drie dagen later, Zaterdag 22 Augustus, had de geneesheer van het burgerlijk gasthuis te Lourdes de onderlijfswonde gezien en geconstateerd, dat zij nog altijd droeg. Dat was des morgens om 5 uur. Om acht uur ging Alliaume naar de piscine. De vorige dagen had hij zich reeds viermaal gebaad zonder eenig gevolg. Maar dezen keer, op het oogenblik dat hij het water verliet om zich te kleeden, kreeg hij een gevoel alsof een heet ijzer de pijnlijke buikplek had aangeraakt. Instinctmatig wilde hij zijn hand naar de plaats van het verband brengen, maar helaas! zijn arm was nog altijd lam. De hoop, welke hij een oogenblik had gekoesterd, verdween weer geheel. Maar, terwijl hij naar buiten ging, voelde hij een hevigen honger, niettegenstaande zijn maag in geen maanden tijds eenige behoefte had getoond. Met een makker ging hij een winkel in, kocht brood en worst en at een en ander met grooten eetlust. Op het etensuur in het hospitaal deed hij zich, tot groote verbazing van zijn buren, drie porties vleesch voordienen.

Een uur later had de processie met het H. Sacrament plaats.

De plechtigheid liep ten einde, de zegen was gegeven; Alliaume mompelde voor zich uit: „Dus ook vandaag zal mijne genezing niet plaats hebben!" toen zijn samengevouwen handen zich plotseling scheidden. Hij voelde een schok in zijn rechterarm, den zieken arm, en verschrikt riep hij uit: „Mijn schouder is gebroken!"

„Toch niet, toch niet!" riep hem een makker toe, „gij zijt genezen!" En waarlijk, de vingers hadden zich uitgespannen en hunne natuurlijke buigzaamheid hernomen.

Alliaume wilde, dat men onmiddellijk zijn buikwonde zou onderzoeken. De wonde was tot een litteeken geworden. Het verbandlinnen, dat hem om 5 uur des morgens was aangelegd, was vochtig van etter. Een nieuw verband werd erop gelegd, dat den anderen morgen geen spoor van vocht vertoonde.

Alle verrichtingen waren oogenblikkelijk hersteld; een nieuwe kracht voer door het verziekte lichaam.

Georges Bertrin zelf vroeg Alliaume, hem de hand te reiken, als hij 't kon. En hij drukte haar ferm, met kracht terwijl hij uitriep: „Ik ben heelemaal hersteld, en met mijn buikwonde gaat het al even goed als met mijn verlamden arm en hand."

Twee maanden later, 25 November 1908, sprak het Hof van Appel te Caen zich officieel uit over deze wonderbare genezing.

De patroon van Alliaume had verzet aangeteekend tegen het vonnis van schadevergoeding. Het hof van Caen stelde hem in het gelijk; zij verminderde de schadeloosstelling van 7000 fr. op 3000 fr.

Het vonnis van Caen erkent de niet te loochenen feiten, die geleid hebben tot de eerste beslissing, maar dan voegt het daaraan deze merkwaardige bemerking toe: „Gegeven het geval, dat sinds het vonnis en den datum der maand Augustus ll. Alliaume zich plotseling geheel genezen heeft bevonden en dat de arm en de vingers hun gewone verrichting hebben hernomen, dat ook de bestaande wonde aan den buik zich gesloten heeft en alle verettering heeft opgehouden: heeft Alliaume verder geen recht meer op schadevergoeding met het oog op de toekomst als vermindering van arbeidsvermogen, maar alleen als vergoeding voor het nadeel, dat hij heeft ondervonden van den dag van het ongeval af tot aan den datum van zijn plotselinge genezing."

De eerste aanspraak stelt vast het ongeval en zijn ongeneeslijken

aard, de tweede erkent de waarheid der genezing in haar drievoudig karakter van „volstrekt, beslissend en plotseling".

„Men herinnert zich misschien," zegt Georges Bertin het geval— Garvan, „het slachtoffer van een vreeselijk spoorwegongeluk, waarvan ik breedvoerig heb verhaald in mijn „Histoire critique de Lourdes". „Het gerecht en het Hof hadden den ernstigen toestand van den verongelukte erkend, noemden den ongelukkige „une loque humaine : een menschelijke flard".

Ziehier dus twee gevallen van hopelooze ziekte en plotselinge natuurlijker wijze niet te verklaren genezing door de rechtbank erkend. De ongeloovigen hebben dus wat zij verlangen. God heeft gesproken, zooals zij wenschten.

Zullen zij antwoorden en gelooven ? God geve het !

Lof en Dank aan den grooten Wonderdoener St. Gerardus.

U had eens den stapel brieven, briefkaarten enz. moeten zien, welke ons allerlei gebedsverhooringen meldden zoowel uit eigen land als van elders, op Gerardus, voorspraak verkregen !

Het is een bewijs van dankbaarheid maar ook een aansporing, om de dagen, die ons nog scheiden van het feest van den grooten Heilige, 16 October, in vertrouwvol gebed door te brengen. Daarom dus vooral de Zondagen met groote godsvrucht gehouden. Op die Zondagen de H. Communie ontvangen en vurig tot den Heilige gebeden, maar ook onder de novenen, welke den 2den en 16den September beginnen, uw verzoek om verhooring van uw intentie(s) herhaald, ja met aandrang herhaald en dan geen twijfel, mogen wij op den feestdag van Gerardus, wellicht nog eerder verwachten, dat Hij onze innigste wenschen zal verhooren.

De lezers(essen) willen thans eenige dier gebedsverhooringen kennen. Allereerst wordt door moeders een lied van dank Gerardus ter eere gezongen voor ontvangen kinderzegen o.a. door Fam. P.V. te *Maasbree* ; G.S. te *Gronsveld* ; N.N. te *N.* ; W.V. te *Doesburg* ; W.J.H. Vl. te *Epen* ; Mej. A.K. te *Zaandam* en voor het groote geluk dat de kleine in huis bracht ; D.H. te *Hulsberg* ook voor verkregen gunst ; A. te *Hoensbroek* dankt mede O. L.

Vrouw van Bijstand; N.N. te *N.* mede dank voor blijvend werk; N.N. te *Noordwijkerhout*; J.D. te *Sneek*; P.W.d.V. te *Heemskerk*; „Hartelijk dank aldus P.E. te *Tegelen*; voor de reeds tweemaal ondervonden hulp en voor bijstand bij de derde blijde gebeurtenis en voor hulp in een tijdelijke zaak."

Voor een of meerdere gunsten zijn den Heilige innig dankbaar N.N. te *Venray*; N.N. te *Esharen*; M.B. te *Tegelen*; N.N. te *Beverwijk*; N.N. te *Udenhout*; E.H. te *Swalmen*; T.d.L. te *Sneek*; J.P. te *A.*; D. te *Eindhoven*; B.J.E.H. te *Oldenzaal*; W.v.A. te *Lissel* zelatrice; W.M. te *Baarlo*; J.K. en N.N. te *Nederweert*; N.N. te *Posterholt*; M.C. te *Horn*; Harmonie „St. Michaël" te *Thorn*; J.G. te *B.*; W.v.H. te *Asten*; W.W. te *Glanerbrug*; H. en A.R. te *Ell*; Mej. J.B.F. te *Swalmen* brengt O. L. Vrouw van Bijstand en den H. Gerardus namens vele abonnés hartelijk dank voor de meer dan gewone gunsten.

Danken nog den Heilige voor zijn bijzondere tusschenkomst in heel moeilijke omstandigheden: N.N. te *H.* in de keuze van een levensstaat; Mej. E.K. te *Batavia* in het bouwen van een steenen huis; N.N. te *N.* in het verhuren van ons huis; Mej. G.H. te *Haarlem* in het verdwijnen van onaangename verhoudingen.

Fam. L.R. te *S.* dankt voor verschillende gunsten n.l. dat vader, die reeds heel den winter werkeloos was, weder werk gevonden heeft, dat onze zoon een eigen zaak kon beginnen, die buitengewoon goed gaat, dat een uit ons huisgezin die vreeselijk door de griep werd aangegrepen reeds den tweeden dag der noveen beterschap ondervond en den negenden volkomen genezen was.

N.N. te *Beek en Donk* schrijft: „Mijn man lag reeds lang ziek en daar hij een vaste betrekking heeft en het verlies hiervan zoo goed als zeker was, namen wij allen onze toevlucht tot den H. Gerardus en smeekten om gezondheid. Wij werden verhoord en tot toppunt van geluk kan ik er nog aan toevoegen, dat hij juist daags voor den negenden Zondag een vaste aanstelling met een vast maandelijks salaris ontving."

„Een paar maanden geleden, aldus Fam. M. te *Eijgelshoven*, had mijn man geen werk meer. Van huisuit zijn wij groote vereerders van Gerardus. Wij hielden de eene noveen na de ander. Den vierden dag van de derde noveen kreeg mijn man weer werk op dezelfde mijn, waar hij ontslagen werd, terwijl er nog

steeds ontslagen werden." N.N. te *Amsterdam*: „Ik bevond mij in groote moeielijkheid, aangezien mij onverwachts een groote hypotheek werd opgezegd. Aanstonds begon mijn vrouw en ik een noveen tot den H. Gerardus en toen de dag was aangebroken, dat ik moest aflossen, kon ik zelfs meer geld krijgen dan ik noodig had." Ook Fam. v.d.W. te *Eindhoven* dankt voor verkregen werk.

J.L. te *Maastricht* schrijft: „Mag ik u verzoeken in het St. Gerardusklokje mijn dank te betuigen voor de vele gunsten, die ik door bemiddeling van onzen grooten Heilige heb verkregen. Hoe groot de moeilijkheden ook zijn, ik wend mij altijd vol vertrouwen tot Hem en het zal al heel wonder moeten loopen, als ik niet verhoord word. Ik kan dan ook niet anders doen dan allen aan te raden tot Gerardus te gaan. Hij zal u helpen, maar blijft bidden, ook al krijgt ge niet aanstonds. Houdt vol en ge zult evenals ik moeten erkennen, dat de Heilige helpt."

J.G. te *Maastricht* dankt voor goeden gang in zaken; W.D. te *Nieuwenhagen* voor verkregen arbeid; N.N. te *Maastricht* voor een goede betrekking na jaren daarvoor te hebben gebeden; Miss B.G. te *Paterson* (Engeland) voor een betrekking van haar man, die reeds drie jaren zonder werk was; B. te *K.* dankt mede de H. Theresia van 't Kindje en M. Sinclair, dat zij een flinken post betaald kregen, waar zij erg vreesden het geld niet te krijgen; „Mijn wenschen, aldus H.A.V. te *Doesburg* zijn in alles, wat ik Gerardus gevraagd heb, in vervulling gegaan. Daar ik in geld mijn dank niet kan betuigen, tracht ik het te doen door nieuwe abonnés op 't Klokje aan te werven."

„Wilt u het onderstaande in 't Klokje melden? aldus J.L.Z. te *Horst*: Aan de Moeder van Alt. Bijstand oprechten dank, aan Gerardus liefde en dank voor de door hun voorspraak verkregen gunsten. Wij stelden ons vertrouwen ook in de volgende hopelooze omstandigheden op St. Gerardus, die een gunstig verloop hadden.

1. Den goeden afloop eener blijde gebeurtenis. Tot dank is de naam van Gerarda aan de doopnamen toegevoegd.

2. Helaas! enkele dagen daarna kwam een zware beproeving ons treffen, doordat een onzer kindertjes, een jongetje van twee jaar, ernstig ziek werd, zoodat de doktoren het ergste vreesden. Thans is hij evenwel geheel hersteld uit het hospitaal terug. Gaarne voldoen wij derhalve aan onzen plicht van dankbaarheid tot den

H. Gerardus. „Wij kunnen niet anders zeggen, aldus J.M. te *Heerlen* of wij hebben tot op heden geen rede van klagen, ondanks de tijds-omstandigheden. Wij zijn dan ook onzen stillen vennoot hartelijk dankbaar. Nu waren wij den laatsten tijd weer een beetje in moeilijkheden, maar ons vertrouwen is weer niet beschaamd en wij zijn juist weer op tijd geholpen."

Maar de kinderen, de lievelingen van St. Gerardus, verbeidden met ongeduld het oogenblik, waarop zij 't Klokje van Lof en dank kunnen luiden. „Openlijk dank, aldus Mej. W.v.H. te *Wijk bij Duurstede*, aan St. Gerardus, dat door zijn voorspraak mijn zoontje genezen is. Het kind lag vier maanden zwaar ziek in het ziekenhuis, zonder dat men de oorzaak der ziekte kon vinden. Het kind werd door iedereen als verloren beschouwd. Wij bleven bidden tot den H. Gerardus en O. L. Vrouw van Altijdd. Bijstand en langzamerhand kwam er beterschap en het kind is nu weder geheel hersteld." „Ons jongetje, meldt G.J.v.V. te *Maastricht*, leed aan gezwel in den mond en verzwering van het tandvleesch. Na eene noveen werd het kind zonder medische hulp genezen, terwijl C.D.L. aldaar jubelt in dankbaren toon: „Ons kindje is geopereerd van een gespleten gehemelte, de operatie is schitterend geslaagd. Nog dankt Wed. M.M. te *Nijmegen* St. Gerardus, dat haar dochtertje, dertien jaar oud, dat veel last had van opgezette amandelen, daarvan volkomen genezen is; M.W. te *Spaubeek*; H.S. te *Tegelen*, J.D. te *Nuth* voor de genezing van een kind, S.C.C. te *Gemert* schrijft: „Onze kleine was ziek. De dokter beval directe opname in het ziekenhuis. Wij begonnen een noveen ter eere van den H. Antonius en Gerardus, en zie — na acht dagen kon de kleine weder het hospitaal verlaten zonder operatie en is nu weder geheel en al gezond." J.K. te *Odiliënberg* dankt voor de plotselinge genezing van een kind, dat op sterven lag. Mad. S. te *Maastricht* brengt haar warmsten dank voor de zegeningen die haar huisgezin van tien personen door St. Gerardus heeft mogen ondervinden o.a. werd een der oudsten van longontsteking bevrijd en studeert thans druk voor Priester-Missionaris, om in het verre Missie-veld de stem voor het heil der arme zwartjes te doen hooren. Griep heerschte er in het huisgezin, een jongetje had bloed opgegeven, een dochtertje was ziek op den dood af, moeder leed aan bloedvergiftiging, maar deze en alle

andere kwalen kwam men te boven want in alle deze moeilijke aangelegenheden was Gerardus hun hulp en steun. R.H. te *Amsterdam* schrijft het aan Gerardus toe, dat, na novene op novene de bekeering van zijn dochter verkregen is. „Onze kleine aldus J.V. te *Blerick* had in hoogen graad kinkhoest. Wij hebben toen een H. Mis en vermelding in 't Klokje beloofd bij beterschap. Thans is de kleine weer hersteld." Ook Th.J. te *Valsevelde* dankt voor voorspoedige genezing zijner dochter, die aan ontsteking aan de pols leed. Het kind van J.N. te *Nederweert* was lijdende aan mazelen, waarbij de H. Gerardus werd aangeroepen voor een spoedig en gelukkig herstel, dat ook weldra intrad; M.H. te *Born* getuigt dank voor het herstel van haar dochtertje en van haar nicht voor een blijde gebeurtenis; M.v.G. te *Oploo* en J.S. te *Terwinselen* voor de genezing van haar kind van longontsteking; N.N. te *Cadier en Keer* voor de genezing van een kindje; F.O. te *Margraten* voor de genezing hunner kinderen van roodvonk.

Nu komen de volwassenen en zingen hun lof en dank op St. Gerardus, waarin geen dissonanten worden gehoord. N.N. uit *S.* voor voorloopige beterschap; H.W.T. te *Thorn* voor algeheele beterschap; H.W.T. te *Helmond* voor voorspoedige genezing van een ernstige ziekte van vader; M.J. te *Venlo* voor het behoed blijven van ziekte, die zij vreesden; N.N. te N. voor het herstel van een ernstigen zieke; J.J. te *Winteraak* voor de genezing van een oogziekte. Den vierden dag der noveen trad beterschap in; V.A. te *Lindenheuvel* voor de voorspoedige genezing na een maag-operatie; N.N. te *Maastricht* voor een genezing en laat een H. Mis opdragen voor de zielen des vagevuurs; N.N. te *Bunde* voor het welslagen eener operatie; M.K. te *Eindhoven* voor de voorspoedige genezing van een been; N.N. te *IJzeren* voor het herstel van een verbranden voet; H.D. te *Venlo* voor genezing na operatie; N.Th.S.W. te *Utrecht* voor genezing Purpura enz. H.P. te *Blerik* voor het zalig afsterven van haar echtgenoot, terwijl de pijnen van de kanker geheel verdwenen waren; H.v.B. te *Meijel* voor de genezing zijner vrouw. A.W. te *Bodegraven* voor den gunstigen keer eener ernstige ziekte, en voor verkregen werk.

N.N. te *Beek* voor de goede genezing na een ongeval; Fam. F.R. te *Swalmen* en B.L. te *Schaesberg* voor een voorspoedige genezing; A.D. te *Schinnen* voor de genezing van een gezwollen

voet; B.W. te *Brussel* voor zijn echtgenoote die den dood nabij was, maar door het aanroepen van St. Gerardus, behouden bleef. J.S. te *Sittard* voor goede uitkomst na een operatie aan mijn hand. Dank aan Gerardus ben ik thans geheel hersteld; M.C. te *Echt* voor voorspoedige genezing van haar man na blindendarm-operatie: P.J.d.Gr. te *Utrecht* voor herstel van een zieke, uitkomst in een moeielijke zaak en verkregen betrekking; Sch. H. leed vreeselijke pijnen door vergiftiging in de hersenen. Het was een uiterst hachelijk geval, waarvoor de geneeskunde het middel niet gevonden heeft. Gebed en hulp van boven kon alleen redding brengen. In dien grooten nood vereenigden zich elken avond een aantal parochianen in hun Kerk, om door gemeenschappelijk gebed vooral tot St. Gerardus, uitkomst te verkrijgen. De gebeden werden verhoord, de zieke bleef behouden. „Wij hebben heel wat ellende mêegemaakt van het voorjaar af, aldus B.M. te *Rotterdam,* eerst een ernstige langdurige operatie mijner arme vrouw, daarna weer nieuwe miseries finantiëel en lichamelijk, maar dank aan Gerardus, alles is goed doorleden." Velen schrijven onomwonden het slagen van hun examen aan St. Gerardus toe. Zoo ontvangen wij dankbetuigingen van P.J.d.L. te *Bergen op Zoom;* J.v.D. te *Voorburg*; N.L. te *Amsterdam;* fam. P.G. te *den Dungen;* Mej. D.L. te *Treebeek* in naam harer zuster; L.B. te *Meijel;* J.M te *Wijk-Maastricht;* Mej. V. te *Vlaardingen* voor het geslaagd examen harer dochter; Fam. J.H. te *Swalmen;* L.L. te *Tilburg*; N.N. te *Amerzoden* voor het welslagen van drie examens; Nog even de stemmen van eenige moeders, om haar erkentelijkheid te betuigen voor den goeden afloop harer verwachtingen nl. J.B. te *Someren;* H.D. te *Horst;* N.N. te *Tegelen;* F.H.C. te *Wylré;* L.v.R te *Meijel.*

Hoe Gerardus in alle omstandheden helpt, getuigen nog: H.R. te *Schiedam*; H.C. te *Heerlen;* M.T. te *Bakel;* Fam. H. te *Bussum*; N.N. te *Thorn;* L.L. te *Maastricht*; N.N. te *Steijl;* Wed. M.D.v.W. te *Tilburg*; S.S. te *Meerssen*; W.v.D. te *Gemert*; J.S. te *Venlo* en J.W.H. en zijn vrienden te *Gulpen.*

Het schijnt dat hoe meer wij St. Gerardus feestdag naderen, zijn invloed zich des te sterker toont. Daarom, zij ons gebed des te vuriger en vertrouwvoller. Wij beloven gaarne hierbij onzen steun.

De Redacteur van „Lof en Dank".

DE FATSOENLIJKE KOE.

ALS Heeroom uit zijn venster kijkt, en wie doet dat al niet eens 'n keertje, ziet hij boven zich, als het ten minste niet regent, den mooien blauwen hemel en beneden zich een uitgestrekt weiland, zoodat het hem blauw en groen voor de oogen wordt.

Dat weiland is door een afrastering gescheiden in twee gedeelten, die, onlangs tenminste, een heel verschillenden aanblik boden. Op het eene gedeelte, bestemd om gehooid te worden, stond het gras dicht, malsch hoog, maar het andere gedeelte was door het vee al zoo afgegraasd, dat de ééne koe, die men er nog liet ronddwalen, in plaats van een vollen maaltijd, nauwelijks een schrale collatie er kon machtig worden.

Met begeerige oogen zag de hongerige koe het malsche, weelderige gras aan de andere zijde van het prikkeldraad. Het zou voor haar een klein kunstje geweest zijn, die prikkeldraad-versperring te „nemen", of zich over dat bezwaar „heen te zetten", te meer daar onze koe moet geweten hebben, dat de toegang, waardoor men van het eene wei-gedeelte in het andere kwam, maar heel primitief was afgesloten met een paar los in den grond gestoken houten paaltjes.

Maar die koe was een „fatsoenlijke" koe. Zij respecteerde den wil van haar baas; zij onderdrukte, al stond er geen bordje met *Verboden toegang*, haar vrijheidszucht; zij bedwong hare begeerlijkheid en haar zucht naar het lokkende, malsche groen.

Veel verdiensten had die koe van haar zelfbeheersching natuurlijk niet.

Maar wat ik niet begrijp is dit, dat menschen, die met hun zelfbeheersching wel verdiensten kunnen verzamelen, zich door een koe laten beschamen.

Ik weet het: de levensweg van ons menschen loopt tusschen twee velden: het eene schraal, het andere weelderig lokkend en de zinnen streelend. Wie zich naar het laatste veld begeeft kan daar wel schijnvoldoening vinden voor den aardschen, zinnelijken mensch, maar de ziel eet er zich den dood, mogelijk den eeuwigen dood.

Maar Goddank er is een geestelijke draadversperring, die ons van dat weelderige doch gevaarlijke veld weerhoudt. De Stem des gewetens, het gebod of verbod van God, het voorbeeld der braven, de waarschuwingen van ouders en priesters zijn voor ons een gelukkige Sta-in-den-weg om het verkeerde veld op te gaan. Respecteeren wij dien Sta-in-den-weg, die geestelijke draadversperring. Zetten we ons er niet overheen, loopen wij ze niet omver. Laat ons met de fatsoenlijke koe op het schrale veld blijven. De zondige natuur zal dan een beetje lijden, maar de geest zal nu reeds zich verblijden en zich een overvloed verzekeren voor later.

Dit is voor deze maand het korte praatje van

HEEROOM.

Het St. Gerardus-Kerkboek met groote letters

Zoo dikwijls reeds hebben de vereerders van St. Gerardus gevraagd naar een kerkboek van den grooten heilige in grootere en duidelijker letter uitgegeven.

De onvermoeide Redemptorist Pater A. Brinkman heeft ook aan dat verlangen voldaan. Naast zijn vroegere kerkboeken van St. Gerardus: „Man naar Gods Hart" en „Heraut der Liefde" verscheen thans voor eenige weken zijn kerkboek voor slechtzienden: „H. Gerardus Majella, Vriend van Jezus", door A. Brinkman, Redemptorist.

Kort te voren was door hem uitgegeven: „De H. Gerardus Majella in afbeeldingen door A. Windhausen met eenvoudigen uitleg voor kinderen."

Wat de prijzen betreft verwijzen wij naar bl. 3 van den omslag dezer aflevering.

IMPRIMATUR, Wittemii 18 Aug. 1933. Dr. B. Lijdsman, C.ss.R.